

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 245/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		R. N.	Uprzednia karalność oskarżonego	Karta karna	742-744
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		~~XX~~			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Karta karna	Dokument urzędowy, sporządzony w prawem przewidzianej formie, jego wartości nie kwestionowała żadna ze stron			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla					

ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		XX
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	Obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, poprzez przyjęcie, iż zeznania świadka M. F.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>są w pełni wiarygodne – w tym w części dotyczącej udzielenia pierwszej pomocy pokrzywdzonej i zachowania oskarżonego w tym czasie, podczas gdy nie są one spójne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, tj. w szczególności zeznaniami świadka D. K. i oskarżonego N.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Trzeba na wstępie przypomnieć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności</p>			

sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3 września 1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo 1999, Nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20 marca 2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo 2004, Nr 6, poz. 29.

Odnosząc te uwagi ogólne do okoliczności rozpatrywanej sprawy, z całą mocą trzeba stwierdzić, iż apelujący w żaden sposób nie zdołał skutecznie postawić zarzutu obrazy tego przepisu.

Przed wszystkim trzeba podkreślić, iż apelacja nie kwestionuje ustaleń Sądu I instancji co do przebiegu zdarzenia polegającego na spowodowaniu obrażeń pokrzywdzonej. Jeśli chodzi natomiast o zachowanie oskarżonego po zadaniu ciosów, to apelacja, próbuje wykazać zasługujące na premiowanie pozytywne zachowanie R. N., mające polegać na udzieleniu pomocy pokrzywdzonej, w oderwaniu nie tylko od materiału dowodowego,

ale i ustaleń
poczynionych
przez Sąd
Okręgowy.

Należy
przypomnieć, iż
Sąd Okręgowy
ustalił przebieg
zdarzenia po
zadawaniu
uderzeń przez
oskarżonego w
sposób
następujący: „M.
F. zauważył,
że z uda
pokrzywdzonej
obficie leci krew,
w związku z
czym zdjął jej
spodnie i za
pomocą sznurka
od kaptura
zatomował
krwotok, a
następnie
wezwał na
pomoc
pogotowie i
zawołał D. K. –
po czym wszyscy
mężczyźni, z
wyjątkiem
śpiącego M.
M., oddalili
się z miejsca
zdarzenia przed
przybyciem
pogotowia i
policji” (k. 615,
str. 1
uzasadnienia).

Z zapisu tego
jednoznacznie
wynika, iż Sąd
Okręgowy nie
przyjął
ustalenia, iż

oskarżony
oddalił się
wcześniej, czyli
przed
rozpoczęciem
udzielania
pomocy
pokrzywdzonej.
Nie ma racji
obrońca,
twierdząc,
jakoby w tym
zakresie
występowała
sprzeczność w
materiale
dowodowym, a
w szczególności
między
depozycjami
świadków F. i K..

Wprawdzie
rzeczywiście M.
F. początkowo
zeznał, że po
sprawdzeniu
stanu
pokrzywdzonej
powiedział do
oskarżonego „ty
chyba ją zabiłeś
to wtedy R.
uciekł” (k. 76),
ale tego
ostatniego
fragmentu nie
był wcale
pewien, bo po
chwili zeznał
„to wszystko
działo się dla
mnie bardzo
szybko, byłem
zdenerwowany
tą sytuacją i
właściwie nie
pamiętam, w
którym
momencie R.

uciekł, na pewno przed przyjazdem pogotowia” (k. 76). Twierdzenie to uznać należy za w pełni logiczne i zrozumiałe z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego – świadek przestraszył się tego, w jakim stanie jest pokrzywdzona, podejrzewał, że nie żyje („ona nie reagowała”), więc skupił się na udzielaniu jej pomocy, a nie na pilnowaniu oskarżonego, który w tym wszystkim w żaden sposób nie uczestniczył i stąd świadek nie przywiązywał wagi do tego, co się z nim działo. Całkowitą bierność oskarżonego potwierdził też świadek K., który zeznał, iż gdy na wezwanie F. zjawił się na miejscu, widział, że oskarżony jedynie „siedzi od strony nóg J.” (k. 79v). Zupełnie wtórne jest, jak K. miał zostać

zawiadomiony przez F. – czy nastąpiło to poprzez przywołanie przechodzącego K. przez F., czy też F. specjalnie pobiegł po K.. Jest natomiast poza sporem – wynika to jednoznacznie z zeznań tak F., jak i K. – że jedyną osobą, która interesowała się losem J. S., był świadek M. F. – to on udzielił jej pierwszej pomocy, to on wezwał też pogotowie, co wynika tak z jego relacji, jak i zeznań świadka K., ale też – przynajmniej częściowo – wyjaśnień samego oskarżonego.

Trzeba dodać, że świadek F. szczegółowo i logicznie opisał, jakie czynności podejmował w ramach pomocy udzielanej pokrzywdzonej: „ja szybko zdjąłem J. spodnie, zobaczyłem, że z rany na udzie sączy się krew, nie pamiętam na

którym udzie,
wyjąłem sznurek
z mojego
kaptura, by
zatomować
krew,
obwiązałem jej
nogę powyżej tej
rany.

Zadzwoiłem
następnie z
mojego telefonu
na pogotowie
i powiedziałem,
że J. strasznie
krwawi” (k. 76).
Koresponduje to
tak ze
sposrzczeniemi
świadka K. („jak
wszedłem tam,
to zobaczyłem
(...) ona nie
miała spodni,
zauważyłem, że
na udzie lewym
miała założony
ucisk” – k.
79v), ale i
zeznaniemi M.
S. – ratownika
medycznego
udzielającego na
miejscu pomocy
pokrzywdzonej
(„na kółdrze
leżała na plecach
kobieta, mała
rozłożone nogi,
spodnie
ściągnięte do
kolan (...) na
lewej nodze
powyżej rany
miała założony
ucisk w postaci
sznurka” – k.
165v).

Jest prawdą, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach wspomina o udzielaniu pomocy pokrzywdzonej, co jednak dowodzi jedynie prawidłowości ustalenia Sądu Okręgowego, iż oddalił się z miejsca zdarzenia później (co potwierdził świadek K. i czego ostatecznie nie wykluczył wcale świadek F.). Jednak sama tylko lektura wyjaśnień oskarżonego co do tego, jak miała wyglądać owa pomoc w jego wykonaniu, jednoznacznie wskazuje, iż to nie on w rzeczywistości jej udzielał. Kiedy bowiem był przesłuchiwany po raz pierwszy, wyjaśnił w tym zakresie: „zauważyłem krew, więc zrobiłem taką zapaskę uciskową. Założyłem jej na nogę i z

kolegą z dołu,
nie pamiętam
imienia –
zadzwońm po
pogotowie” – k.
246. W czasie
tych pierwszych
wyjaśnień nie
wspominał
zatem nic ani o
ściągnięciu spodni
pokrzywdzonej,
ani o tym,
w jaki sposób
(z jakiego
materiału)
miałby zrobić
opaskę. Jest
nieprawdopodobne,
by oskarżony
nie pamiętał
tak ważnych
detali, gdyby
sam udzielał
pomocy
pokrzywdzonej
– zwłaszcza że
wcześniej bardzo
dokładnie
podawał, ile
czasu trwały
zdarzenia
poprzedzające,
ile razy miał
współżyć z
pokrzywdzoną i
w jaki sposób.
Z kolei przed
Sądem, a więc
po upływie
pewnego czasu,
co nie sprzyja
z pewnością
poprawie
pamięci, nagle
oskarżony
„przypomniał”
sobie o sznurku
czy wręcz
cytował, jak

kazał koledze
dzwonić po
pogotowie – k.
477 – co
wskazuje, że była
to modyfikacja
obliczona na
umniejszenie
jego
odpowiedzialności;
potwierdza to też
zapis protokołu
rozprawy, że
oskarżony
podczas tych
wyjaśnień
posługiwał się
notatkami.

Te nieścisłości
słusznie
dostrzegł Sąd I
instancji,
zasadnie
odmawiając
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego w
zakresie, w
jakim twierdził,
że to on był
osobą, która
założyła
pokrzywdzonej
opaskę
uciskową; Sąd
Okręgowy
trafnie wskazał
przy tym na
inne, także
niewiarygodne
wyjaśnienia
oskarżonego, co
do okoliczności
atakowania
pokrzywdzonej
także przez
innych
uczestników
libacji, co

jednoznacznie wskazuje na manipulacyjny charakter depozycji R. N., obliczonych na „rozmycie” odpowiedzialności oskarżonego.

Uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego co do rzekomego udzielania pomocy pokrzywdzonej w ocenie Sądu Apelacyjnego stoi też na przeszkodzie osobowość sprawcy, ustalona opinią psychiatryczno-psychologiczną, której wartości nie kwestionowała żadna ze stron. Jak ustalili biegli, oskarżony ma znacząco obniżoną zdolność do empatii rozumianej jako umiejętność wczuwania się w stany emocjonalne innych ludzi, jak i syntonii, a więc zdolności emocjonalnego współbrzmienia z otoczeniem; oskarżony nie ma przy tym

wykształconego
poczucia
odpowiedzialności
za to, co robi,
a z uwagi na
deficyty
uczuciowości
wyższej w
sposób
ograniczony
doświadcza w
związku ze
swoim
postępowaniem
poczucia winy,
żalu i wstydu z
powodu
wyrządzonej
innym krzywdy
(vide opinia k.
284). Osoba o
takich
właściwościach
po prostu jest
niezdolna do
okazywania
współczucia i to
także przemawia
przeciwko
uznaniu za
wiarygodne
twierdzeń
oskarżonego, że
chciał pomóc
pokrzywdzonej
– i to zarówno
w wariacie, że
pomagał
samorzutnie, jak
i w wariacie,
że przyłączył
się do pomocy
udzielanej przez
świadka F..

Reasumując,
ocena dowodów
osobowych
dokonana przez
Sąd Okręgowy

<p>jest kompleksowa, uwzględnia zmiany w relacjach przesłuchiwanym osób, szczegółowo i logicznie tłumaczy ich przyczyny, w sposób uwzględniający całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, zasady logiki, a także reguły doświadczenia życiowego, zatem pozostaje w pełni pod ochroną art. 7 k.p.k. Poczynione w jej następstwie ustalenia faktyczne są ustaleniami prawdziwymi i w żaden skuteczny sposób nie zostały podważone w apelacji obrończej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku i wymiarze oskarżonemu adekwatnej kary pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż kara 8 lat</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Kompletny, a do tego prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że oskarżony po popełnieniu przestępstwa na szkodę pokrzywdzonej zachował się w sposób, który zasługuje na premiowanie. Oskarżony po zadaniu ciosów pokrzywdzonej był jedynie biernym obserwatorem starań i wysiłków świadka F., zatem jego zachowania nie można rozważać jako czynnego żalu czy w ogóle jako krytycznej autorefleksji, która zasługiwałaby na jakieś</p>		

złagodzenie odpowiedzialności.			
2	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności ustalonych w toku postępowania uzasadnia wymierzenie kary w mniejszym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary (dotyczy to również innych środków), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w</p>			

granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy - gdy
w społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą"
SN z dnia 11
kwietnia 1985 r.,
V KRN 178/85,
OSNKW 1985,
nr 7-8, poz. 60).
Niewspółmierność
zachodzi zatem
wówczas, gdy
suma
zastosowanych
kar i innych
środków,
wymierzonych
za przypisane
przestępstwo,
nie
odzwierciedla
należycie
stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów
kary (wyrok SN
z dnia 30
listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Nie chodzi przy
tym o każdą
ewentualną
różnicę co do

jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować" (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)" (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy oślepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r.,

II AKa 82/10,
LEX nr 621421).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności łagodzące i obciążające wpływające na wymiar kary. Trafnie podkreślono wielokrotną karalność oskarżonego, jak i fakt, że mimo upływu niedługiego czasu od odbycia kary za zbrodnię zabójstwa powrócił do przestępstwa, znowu dopuszczając się kolejnego czynu godzącego w takie same dobra prawnie chronione. Sąd I instancji trafnie dostrzegł nie tylko brak jakichkolwiek efektów wcześniejszych działań resocjalizacyjnych, ale zasadnie podkreślił również nieakceptowalny tryb życia oskarżonego na wolności, a wreszcie słusznie zwrócił

uwagę na
ponadprzeciętnie
wysoką
społeczną
szkodliwość
przypisanego
mu czynu,
popelnionego
bez żadnego
powodu. Sąd
trafnie też wziął
pod uwagę
przyznanie się
oskarżonego
jako jedyną
okoliczność
łagodzącą, choć
trzeba tu
podkreślić, iż to
przyznanie się
jako połączone z
próbami
przerzucania
odpowiedzialności
na
współuczestników
libacji nie może
być przeceniane,
bowiem nie
sposób go
traktować jako
wyrazu
rzeczywistej
skruchy ze
strony R. N..

Obrońca w
żaden sposób
nie podważył
prawidłowości
tych ustaleń,
ograniczając się
do
eksponowania
choroby
alkoholowej
oskarżonego i jej
konsekwencji.
Tymczasem
biegli w swojej

opinii, nie
kwestionowanej
przez
apelującego, nie
dopatrzyli się
żadnego
zniesienia czy
ograniczenia
poczytalności
oskarżonego, w
szczególności w
formie upojenia
patologicznego.
Oskarżony jest
osobą
doświadczoną
życiowo,
doskonale zna
działanie
alkoholu, jak
też zdążył się
już osobiście
przekonać, że
nadużywanie
alkoholu wpędza
go w kłopoty,
także z prawem.
Tym samym nie
sposób uznać, że
problem
alkoholowy
oskarżonego i
będącego tego
następstwem
zmiany
osobowości to
coś, co było
poza kontrolą
oskarżonego,
czemu nie mógł
on skutecznie
przeciwdziałać i
tym samym –
coś, co wymaga
uwzględnienia
przy ferowaniu
kary na korzyść
sprawcy.

<p>Tym samym uznać trzeba, iż kara wymierzona oskarżonemu za brutalną zbrodnię popelnioną bez powodu, w warunkach recydywy, a do tego w sytuacji, gdy niewiele brakowało, by doszło do zgonu pokrzywdzonej (wykrwawionej i wziębionej), ustalona na 8 lat, a więc w okolicach połowy ustawowego zagrożenia, w żaden sposób nie razi surowością.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku i wymierzenie oskarżonemu adekwatnej kary pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż kara 8 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo
niezasadny.

Z przyczyn już wcześniej wskazanych brak podstaw do jakiegokolwiek premiowania oskarżonego – czy to w następstwie uwzględnienia jego postawy po przestępstwie, czy ponownego rozważenia okoliczności wpływających na wymiar kary. Prawnokarna represja za przypisane R. N. zachowanie odpowiada w pełni dyrektywom wymiaru kary opisanym w art. 53 k.k. i nast., ferowana dolegliwość jest zaś w pełni adekwatna do społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i stopnia zawinienia oskarżonego oraz należyście realizuje cele indywidualno- i ogólnoprewencyjne.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
XXXXXXXXXXXX		XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Całość rozstrzygnięcia o winie i karze co do oskarżonego w zakresie czynu poddanego kontroli odwoławczej		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		

orzeczone na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z §2 pkt 1 oraz § 4 ust. 1 i 3 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, iż z uwagi na brak dochodów i konieczność odbycia kary pozbawienia wolności nie będzie on w

	stanie uiścić tych należności.	
7. PODPIS		
P. G. M. Ś. P. G.		